

Nilüfer

– BENGÜL.A. · 16 Nisan 2020

Hastanenin kasvetli havası, ölüm sessizliğinde bir tül örterken şehrin üzerine. Aslı hemşire nöbetçiydi bu gece yine. Şu ana dek bir vukuat yaşanmamış olmasının verdiği rahatlamaıyla, internette alışveriş yapmaya başladı. Derinden derine gelen bir ses, irkilmesine sebep olunca, kulak kesildi etrafa. Herhangi bir hareket oluşmayınca da tekrar alışverişine devam etti. Ancak ses; öncekinden de şiddetli ve peş peşe tekrar edince, huzursuzlukla, koridora bir göz atmak için yerinden kalktı. Hayret! Olağan dışı hiçbir belirti yoktu. Sinirleri bozuldu. Son zamanlarda çok fazla hastaları düşünür olmanın etkisiydi bunlar, uzaklaşmalıydı bir süre. İçeriye geri dönmek için kapı kolunu çevirdiğinde, kitli olduğunu fark edince; -Kim var içeride? Sibel sen misin? Bak hiç şakanın sırası değil! Herhangi bir karşılık gelmeyince, alt kattaki görevliyi çağırdı. Elindeki aletle, kısacık bir zaman diliminde açtı kapıyı adam.

Aslı hemşire, gördüğü manzara karşısında donup kaldı. Beyaz, dekolte yerleri okşayan elbisesiyle; masanın üzerinde, bacaklarını karnına kadar çekmiş ve ellerini dizlerinde kenetlemiş Nilüfer oturuyordu. Ürkütücü bir film karakterini anımsatıyordu bu haliyle. Kollarından aşağıya doğru savrulan, kirden gerçek rengi belli olmayan saçlarının arasından, kin ve öfke saçan bakışlarla , bir noktaya kenetlenmişti. Karnından konuşur gibi anlamsız sözler kaçıyordu dişleri arasından, bir yandan da ileri geri sallanıp duruyordu.

-Geldi, geldi o geldi işte! Tek anlaşılır sözleri bunlardı.

Üzerinden şaşkınlığı çıkarıp atan hemşire, düğmeye basıp odayı aydınlattı.

-Nilüfer! Seni arıyorum her yerde, gece gece. Kalk yürü odana! Diyerek hasta bakıcı içeriye girdi soluğu burnunda.

-Kurtar beni! Kötü adam yine geldi! Bir saniye olsun gözlerini ayırmıyor, sadece yalvarıyordu. Rahatsız edici bakışlardan kurtulmanın çaresi olarak hastabakıcıya dönen hemşire;

-Alın odasına götürün hemen. Ben de geliyorum şimdi. Dedi.

Gerekli malzemelerin bulunduğu çantayı alıp, alelacele Nilüferin bulunduğu zemin kata indi. Bu kat; insanı en mutlu anında bile kedere sürükleyebilecek marifetlere sahip, tüyler ürpertici seslerden ve hastalardan oluşuyordu. Nilüfer'in odası; koridorun en sonunda bulunan sağdaki odaydı. Hızlı adımlarla gelip, camlı bölmeden izledi bir süre olanı biteni. Odanın duvarları gibi yatak ve yorgan da bembeyazdı. Yatağın üst tarafındaki ufak, demirli pencereden ürkerek giren gün ışığı olurdu yalnızca zamanı hatırlatan. Nilüfer; yatağın üzerinden demirlere ulaşip, var gücüyle sarsıyor, ürkütücü tiz kahkahalarından birini atıyordu. Demirlere vurmaktan kan doldu avuçlarına. Ardından yerde bir bebek gibi emeklemeye, her hamlede; kâh gülüp kâh ağlamaya, tuhaf sesler çıkartmaya devam etti.

-Nefret ediyorum senden, giiiitttt ! Gitsene beee! Bırak beni bıraaakkk! Deyip , haykırışlar eşliğinde hızla ayağa kalktı ve ekseni etrafında dönerek, çığlık atmaya devam etti. Tüm olanı biteni izlerken , hastabakıcının sesiyle kendine geldi Aslı hemşire.

-Gel hemşire hanım, biz tutarız şimdi onu. Kafa mı bırakır bunlar insanda!

İçeriye giren adamı görünce Nilüfer;

-Gidin, pislikler, defolun yanımdan! (Efendim, geldiler ne yapmalıyım? Peki efendim!) Diyerek, kendisinden başka kimsenin görmediği biriyle konuşuyor, ondan talimatlar alıyordu. Elini kolunu tutup, yatağa bağladılar. Yattığı yerden kalkmaya çalışsa da boşunaydı , kemer buna mâni oldu. Aslı, gülümsemeye zorlayarak kendini, yaklaşıp, sakinleştirici verdi Nilüfer'e. Göz kapakları ağırlaşırken mırıldanarak;

-Hemşire kız, biliyor musun? Ben aslında deli değilim. Bunlar beni burada zorla tutuyorlar. Bilmiyorsun sen, ben çok önemli biriyim. Güçlüyüm ben. Ama sen sakin kimseciklere söyleme. Yoksa efendim çok kızar bana !

-Merak etme söylemem. Cevabını alınca uykuya daldı.

Üç gün geçti. Aslı hemşire tekrardan nöbetçiydi. Elindeki tepside yemek ve ilaçlar, camlı bölmede durup, izlemeye başladı. Yine efendisine bir şeyler anlatmakla meşguldü Nilüfer.

-Hayır... Hayır... Yalvarırım affedin beni.

Can kulağıyla bir süre dinledikten sonra , olduğu yerde büzülüp, dertop bir halde küçüldükçe küçülüyordu.

-Evet, ben bir köpeğim. Doğru ama o yaptı. Kötü birisi o, beni sevmiyor hep kıskanıyor.

Kendisine seslenen hemşireyi duymuyor , ruhu başka yerlerde seyahat ediyordu çünkü. Bir defa daha seslendikten sonra , camlı kısma sarsıntılı yumruklar attı hemşire. Ancak Nilüfer kendinde değildi.

-Defol git defol! deyip, koşarak yatağın başucuna oturdu. İleri geri hareket etmeye başladı. Bu yaptıkları ona zevk mi yoksa acı mı veriyor anlamak mümkün değildi. Aslı dehşetle izlemeye devam etti. Nilüfer, gittikçe hızlanmış; tiz ve aralıksız çığlıklar atıyordu. Birden doğrulup , kendisini yüzükoyun duvara yapıştırıp, sürtünmeye başladı ritmik hareketlerle ve gittikçe hızlanarak. Çığlıkları hayvani zevkine eşlik ederken bir an da sustu. Başını duvara vurmaya başladı şimdi de.

-Salak , yapma dedim sana yapma! Ama güzeldi, o yüzden oldu hepsi. Hem ben istediğimi yaparım, sana ne? Ben mühim biriyim , dünyanın bana ihtiyacı var! Bırakın gideyim.

Biraz olsun sakinleştiğini gören hemşire, içeriye girdi. Hemen ardından da hasta bakıcı. Adamı gören Nilüfer;

-Gitsin o gitsin! Sırlarımı doktora söylüyor. Hemşire kız kurtar beni kurtar. Doktor hepimizin düşmanı! Efendim söyledi bunu. Hem bir de (fısıltılı bir sesle) o doktor bana tecavüz etmeye çalıştı! Çok kötü bir adam o!

-Tamam Nilüfer, sen merak etme, söz kurtaracağım seni bu adamlardan. Ama sözümü dinleyip ilaçlarını içmelisin.

Fısıltıyla;

-O burada. Hey sessiz ol. Doktorun yaptıklarını duymasın, sonra bana kızar. Kocam da bana kızardı hep, efendim de kızıyor. Doktor bana çok güzelsin dedi. Daha neler neler dedi. Bebeğimi ben öldürmedim ki! Doktor ya da kocam öldürdü kesin! Kendini harap ederek ağlamaya başladı.

-Neden öldürdünüz bebeğimi? Katiller! Ne istediniz? Birden sakin bir sesle;

- Geçen yaz içememiştım. Deniz suyu çorbası istiyorum. Ne olur bana o çorbadan yap anneciğim, bol köpüklü, dalgalı ve ılık olsun. Sözlerini bitirip cenin pozisyonunda yatağın içine girdi. Hemşire;

-Haydi iç canım şunları. Tamam çorba yapacağım sana. Dedi.

Ertesi sabah, Nilüfer'in ziyaretçisi vardı günler sonra. Aslı hemşire; hem bu haberi vermek hem de nöbetini devretmeden önce ilaçlarını içirmek için Nilüfer'in odasındaydı.

Onu gören Nilüfer, gözlerini kocaman açıp;

-Saçların nerede? Kel olmuşsun! Dedi.

-Hayır, kel değilim. Saçım var.

-Yok işte ! Yalan söylemem ben. Anne sen neden küçük kızına hep kötü davranıyorsun? Oyunağım nerede? Efendi, o benim dostumdur kızmayın. Hayır... Hayır. Bunu istemeyin benden!

-Nilüfer! Efendine söyle, biraz beklesin. Bak seni eşin görmek için geldi. Haydi gel benimle.

-Anne, benim eşim yok ki! Hayret içinde ellerini iki yana açarak;

-Anneeee, gitmeyelim ne olursun!

-Tamam gel, gezmeye gidiyoruz. Gezmeye gidileceğini duyunca hemşireden önce odadan çıkmaya çalıştı. Bir yandan da ;

-Anne, ben kaç yaşındayım?

- Otuz üç.

-Hayır! Sen nasıl annesin be! Beş yaşındayım ben. Pis yalancı. Sen kocamı ayartmıştın zaten. Kızımı da öldürdünüz. Şimdi de doktorla birliksin! Efendim bilir her şeyi, o hiç yalan konuşmaz!

Ziyaretçi görüşme odasına geldiklerinde ; üzerinde pembe renk, tuhaf bir elbise bulunan bir hastanın; uzun boylu, genç ve yakışıklı bir adama sarılarak ağladığını gördüler. Pembe elbiseli kadın; -Sevgilim, seni yıllar yılı bekliyordum. Neden bu kadar geç kaldın? Diyordu. Genç adam ise; kadının kolları arasında hiçbir şey söylemeden, öylece hareketsiz duruyordu. Adam başını sağına çevirince, Nilüferle göz göze geldi. Nilüfer bir hamlede kadını yere düşürüp, yerlere kadar eğilerek selamladı adamı.

-Babacığım hoş geldiniz!

-Kalk ayağa Nilüfer.

Komuta anında uyup, ellerini birleştirip beklemeye başladı uysal bir kedi gibi.

-Babaaaa. O doktor var ya! Ben onla evlenmiştim ama boşandım. Bebeğimi kaçırdı o.

Aldırış etmeyen adam;

-Nasılsın Nilüfer? Dedi.

Korku dolu gözler ve şaşkıncu şekilde sağlıklı gözükten tavırlarla Nilüfer;

-Baba, bak dinle beni. Doktor ve adamları çok tehlikeli. Annem bile gizlice hemşire kılığına girip beni koruyor. Kurtarmalısın beni babacığım.

Dışardan biri görse şu an Nilüfer'i gayet sağlıklı bir insan sanabilirdi. Ancak birden gelen sağanak gibi;

-Gelme git, gelmeeee! Hiç kimsenin görmediği biriyle cebelleşiyordu şimdi.

-Sakin ol canım. Uslu bir kız ol üzme insanları. Şimdi gitmem gerekiyor.

Genç adamın ayaklarına kapanıp;

-Babacığım gitme, burada bırakma beni! İç parçalayıcı haline daha fazla dayanamayan hemşire, alıp odasına indirdi Nilüfer'i.

Ardından , üzüntülü gözlerle bakakaldı adam.

Nilüfer; sırt üstü yatıp, tavanda belirlediği bir noktaya gözlerini dikip, şiddetli kahkahalar

eşliğinde, tavanda gördüğü yüzlerle konuşuyordu.

-Hoş geldiniz! Diyerek ayağa kalktı. Odanın orta yerine gelip, tuvaletini yapmaya başladı. Akan siviya bakıp ;

- Anne annee! Sürekli annesini çağırınca hemşireye haber verdiler. Cama yaklaştığını görünce;

- Anne nerede kaldın? Niye her yer sarı? Bebeğim okula mı gitti? Gibi alakasız sorular sormaya başladı. Hemşire sessizce dinleyip cevap vermedi.

-Heyyy! Kime diyorum! Çok pis kokuyorsun sen! Anneler böyle kokmaz. Sen annem değilsin, gelme gelme! Bağırarak eliyle bir yeri işaret etti. Tuvalet artığıydı gösterdiği. Hemşire;

- Nilüfer, gel seni yıkayalım. Ama uslu olacaksın.

-Tamam. Dedi yüzünde içten pazarlıklı bir tebessüm. – Ama adamlara haber verme anneciğim.

- İyi olur. Dedi hastasına acıyan hemşire.

İkisi banyoda yalnız ve etraf sessizdi. Sıcak suyu ayarlamak üzere arkasını döndüğü an, ensesine sertçe bir darbe indi Aslı'nın. Yere düşüp baygın halde kaldı bir zaman.

-Hahaha efendim! Bakın işte başardım. Görev tamamlandı! Deyip, daha önceden keşfettiği banyo penceresinden kaçtı gitti ardından da. Etraf kapkaranlık, pencereden içeriye dolan rüzgâr ise ılıktı.

Esen rüzgârda, arayıp durdular Nilüfer'i, fakat izi bile kalmamıştı geriye.

Nilüfer; zafer kazanmış bir edayla, efendisinin verdiği görevi yapmış olmaktan gururlu, sokaklarda dolaşıp durdu. Dışarıda kendisi gibi insanlar vardı ve mutlu olacaktı. Gecenin karanlığında, gökyüzünden yıldızlar toplayıp, saçlarında biriktirerek; dudaklarında bir şarkı, ıslık ıslık revan oldu yola. Rüzgârın kollarında , derinden yaşamı çekti içine. Gelip geçen tek tük insanlar ya korkup kaçıyor ya da gülüyordu. Aldırmadı hiçbirine. Ayakları onu sabaha karşı şehir mezarlığına getirdi. Bir eylül ayında doğmuş , beş senenin sonunda yine bir eylül ayında ölmüştü. Kıvrık, siyah saçları vardı kızının. Kendisini; elinde beyaz bir yastık, kızının yüzünü kapatırken hatırladı. Sonrası çılgınlık... Sadece çılgınlardı. Toprağa elini sokup kızını kurtarmak istedi fakat başaramadı. Bunalmış, yorgun yüreği, çılgınca çarparken; canı deniz suyu çorbası çekti. Üstü başı toz toprak içinde, onu kaldıran ayaklarına eşlik etti. Hiç itiraz etmiyor yalnızca izliyordu.

Güneşin doğuşuna baktı, hayretle. Ve ayakları sahil yoluna getirdi. Kum ayaklarını yaksa da hoşuna gitti bu durum. Üstü başı, teni bile kararmıştı. Denize girdi, daldı çıktı defalarca. Kumsala döndüğünde, ince beyaz elbisesiyle aynı rengi aldı teni. Saçları, upuzun, siyah ve parlaktı artık. Aklında olan tek şey; deniz suyu çorbasını içmekti. Kararlı adımlarla, yürüdü suyun içinde. Ve avuç avuç aldığı suyu iştahla içti. Sahilden git gide uzaklaşıyor, dalgalara karışıkça, şevkle sarılıyordu son görevine. Büyük bir dalga aldı götürdü onu. Kayboldu denizin maviliğinde. Çok istediği deniz suyu çorbasının tadı dudaklarında; günler sonra bulundu Nilüfer, morarmış ancak gülen bir yüzle.

BENGÜL ALKAN